



ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

Karácsony fényessége

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog... Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” /Ézs 9,1.5/

Adventben egyre több fény vesz bennünket körül: fényfüzerek kerülnek a fákra, házakra, lámpaoszlopokra, ablakokba vagy akár a buszokra is. Felderülünk tőle, megmelengeti szívünket a sok kis égőből áradó fény, érezzük az ünnep közeledtét, s egyre inkább repesve várjuk karácsony napját. De vajon miért gyújtunk ez idő tájt ennyi fényt magunk körül, és miért hat ránk ez a sok kis gyertya és izzó így? Van köze a karácsonynak a fényekhez?

Ismert, hogy a téli napforduló december 21-re esik, amikor a sötét évszakot felváltja a naponként hosszabbodó nappal, az egyre növekvő világosság. Az már kevésbé ismert talán, hogy ez a dátum az antik időszámítás szerint éppen december 25-re esett. Ezen a napon az ókori pogány világban ezért szokás volt tüzet gyújtani a fény győzelmének köszöntésére, a Római Birodalomban pedig 274-től a „Legyőzhetetlen Nap” kultuszát megünnepelni. Mivel a keresztyének semmiféle pogány istenséget tisztelni nem tudtak, kézenfekvőnek tűnhet a feltevés, hogy Jézus születésnapjának bevezetésével egyszerűen ki akarták szorítani a napimádatot. De vajon a fényt kötötték utólag Jézushoz, vagy Jézust kötötték utólag a fény ünnepéhez? A mai gondolkodásban nem sikkadhat el a párhuzamos történések ténye: valódi keresztyén hitvallástétel volt annak felismerése, hogy Krisztus, mint az igazi világosság érkezett közénk. Hogyan?

Jézus születésének történetében megjelenik egy fényes csillag a napkeleti bölcseknek, és annak világossága mutatja az utat, majd megáll a gyermek születésének helye fölött. (Mt 2,2.9) János evangéliuma már magát a



gyermeket említi a világosságként: „Az ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.” /Jn 1, 9/ Máté egy idézettel írja le: „A nép, amely sötétségben él, nagy világosságot lát, és akik a halál árnyékának földjén élnek, azoknak világosság támad.” /Mt 4,16/. Ennek eredetije – ahogyan a cikk elején is látjuk –, a Kr.e. 700 körül íródott prófécia Ézsaiás könyvében található, s az ígéret egyértelműen utal arra, hogy a nagy világosság akkor érkezik el az emberek bűnös világába, amikor az a királyi gyermek megszületik, akinek érkezését a

(folytatás a 2. oldalon)

Áldott karácsonyt, békés új évet kívánunk kedves olvasóinknak!

(folytatás az 1. oldalról)

zsidók évszázadokon keresztül várták, s akiről korábban így szólt: „Íme, a Szűz fogan méhében és fiút szül és Immánuélnak nevezi majd el” /Ézs 7,14/. Tehát a választott nép az első karácsonyt több száz évvel megelőzően tudta már, hogy az eljövétel (advent) öröméhez a világosság hozzá fog tartozni. Noha ez nem gyertyákban, lámpásokban vagy fáklyákban nyilvánult akkor meg, ennél sokkal mélyebb jelentést hordoz a Jézushoz köthető világosság, akinek önkijelentése így hangzik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” /Jn 8,12/. Az életfeltételek egyike a világosság. Nemcsak a növényeknek van szüksége fényre, hanem az ember sem élhet hosszan - sem testileg, sem lelkileg – sötétben. A mi világunk azonban gonossággal, mulasztásokkal, az Istentől való elszakadással, ezért a halál árnyékának sötétségével van tele. Ahogyan a napvilág elűzi a sötétet, a Messiás érkezése is megszabadít a sötétség fogságából és elhozza az életet számunkra. Isten ragyogó szentségével, világító dicsőségével (lásd Jel 21,23) nem fér össze a sötétség, és világunkba is ezt a világosságot hozta magával. Karácsony fényessége belülről, Isten Fiából kiindulva ragyog. Ha ez áthatja a szíveinket és ezért megjelenik körülöttünk, akkor a fények mai „kultuszát” használjuk fel a sokkal fényesebb, valódi karácsony hitvalló kifejezéseiként. Ha számunkra a jászolba született kisded nem jelenti Isten közénk érkezésének csodáját, ha az égő soraink nem a világ világosságára utalnak, hanem csak szép fényükért, öncélúan helyezük ki azokat, akkor a karácsonyt süllyesztjük a fények kultuszába... S hogy a fény ünnepe vagy a világosság prófécija volt-e előbb? Lappozzuk fel a Bibliánk első lapját: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet... Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság!” /1Móz 1,1.3/

Faragóné Sárdy Emőke



Az Építő Kövek Alapítvány hírei

Örömmel számolok be arról, hogy a Dunaharaszti Református Egyházközség alapítványa 2021. február 10-én megtartotta az első kuratóriumi ülését a Dunaharaszti Református Egyházközség hivatalos helyiségében.

A kurátorok közül kimentését kérte Váczi Gábor. Faragó Csaba tiszteletes úr az alapító képviselőjében volt jelen, dr Kercsmarics Mariann, Skrlyik-Hammer Gabriella, Szadainé Somogyi Erika és Zsigmond Károly részvételével határozatképes volt az ülés.

Az alapítványnak 1.012.000 Ft lekötött alap-tőkéje és 640.000 Ft mobilizálható tőkéje volt. A kurátorok elkészítették az előzetes javaslatok alapján a támogatási tervüket. A támogatási terv középpontjába a gyülekezeti kiadványok és táborok támogatását helyeztük. A könyvelési díjra 60.000 forintot, az Áldás, békesség újság nyomdai költségeinek finanszírozására 60.000 forintot, a táborok támogatására 150.000 forintot, a konfirmándusok mátraházi hétféjére 120.000 forintot, a hittanoktatás támogatására 150.000 forintot terveztünk. Sajnos a családok romló pénzügyi helyzete abból is látszik, hogy az adakozó kedv csökkent, de köszönjük a kitartó adományozók támogatását. A második féléves terveink között az idősek karácsonyának támogatása, az Áldás, békesség újság nyomtatási költségei, a hittanoktatás támogatása szerepel.

Ezúton is köszönöm a testvérek támogató adományait és a kuratóriumi tagok felelősségteljes munkáját. Kérjük, a továbbiakban is támogassák adományaikkal az alapítványt, és a személyi jövedelemadó 1%-áról rendelkező nyilatkozatot se felejtsek el kitölteni!

A fenti beszámoló alapján láthatják a testvérek, hogy a kuratórium fontos, felelősségteljes döntéseket hozott.

Zsigmond Károly

20 év múltán – Interjú Faragó Csaba tiszteletes úrral

2021. október 3-án köszöntöttük Faragó Csaba nagytiszteletű urat gyülekezeti lelkészünkkel való beiktatásának 20. évfordulója alkalmából. Egy ilyen kerek évforduló mindig visszaemlékezésre és számvetésre készíteti az embert. S bár mi magunk is megtapasztaltuk az eltelt 20 év alatt, milyen gazdagon árasztotta ránk kegyelmét és áldásait az Úr, Csaba tiszteletes úr óvakodott attól, hogy mindezeket felsorolja, nehogy abból a dicsekvés hangját halljuk meg a hálaadás hangja helyett.



A szándékot értjük. Most mégis arra kérlek, idézzük fel a kezdeteket! Beiktatásodkor Máté evangéliumából azt az Igét választottad prédikációd alapjául, melyet szállóigeként mindenki így ismer: „Senki sem (lehet) próféta a saját hazájában.” Milyen kétségeid vagy félelmeid voltak a vállalt feladattal kapcsolatosan, s vajon mi igazolódott be ezek közül?

Beiktatásomkor a napi ige valóban az imént idézett bibliai, hiszen leegyszerűsítve ezek a sorok arról tanúsodnak, hogy az elfogadás nehézsége miatt senkinek nem szerencsés ott szolgálnia, ahol felnőtt. Mit akarok akkor én itt? Engem azonban nem rendített meg ez az egybeesés, mert már korábban a félelmeimet az Úr Isten előtt megharcoltam, s arra jutottam, hogy kivételek azért mégis lehetnek. Ahogy a meggyógyított gadarainak az Úr Jézus azt mondta: „Térj haza és beszélj el, mit tett veled az Isten.” (Lk.8.39), úgy ma is megtörténhet és meg is történik, hogy egyeseket az Úr haza rendel. Ez a felismerés segített elfogadni a felkérését. Ugyanakkor megvallom, hogy még éveken keresztül az a belső feltétellel vezettem a gyülekezetünket, hogy ha a szolgálatom káoszt és romlást hoz, akkor beismerem, hogy tévedtem és félreértettem a Szentlélek vezetését, s továbbálllok. Hálát adok az Istennek, hogy esetemben valóban kivételesen nem az történt, amit a napi ige tanított, hiszen a szolgálatomat elfogadták a családtagjaim, a barátaim, a volt tanáraink és mindazok, akik gyerekkoromtól ismertek. Ezt hatalmas csodaként élem meg mind a mai napig. Egyedül Istené legyen ezért a dicsőség!

A beiktatásom napján egyébként nem a napi ígéről szolgáltam. Isten Lelke a Kolosséiakhoz írt levél 4. részének 17. versét helyezte a szívemre erre az alkalomra. Itt ezt olvassuk: „Legyen gondod rá, hogy betöltsed azt

a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban.” Ha voltak és vannak félelmeim, akkor azok arra vonatkoznak, hogy vajon eleget tudok-e tenni ennek a felszólításnak? Ha visszatekintek az elmúlt húsz évre, akkor azt mondhatom, hogy minden erőmmel ezen voltam, de sajnos nem mindig sikerült. Hatalmas dolgokat valósított meg az Úr a hátam mögött álló időben, amiért nem lehet elégszer hálát adni, de tudom, hogy sok hibám és mulasztásom is volt és van. Nem vagyok tökéletes.

Mi mindenben volt folytatni való gazdag örökség édesapád szolgálata, s miben akartad azt megváltoztatni, fiatalos lendülettel megreformálni?

Édesapám szolgálatában nagyon erős volt a személyes törődés, a puritán egyszerűsége való törekvés és a hűség Isten Igéjének hirdetésében. Akik ismerték őt, úgy emlékeznek rá, mint aki meglátogatta őket otthonukban vagy a kórházi ágyon, aki ütött-kopott kerékpáron közlekedve járta a várost, és aki a Bibliáját a kezében tartva és Isten Igéjét hirdelve szólalt meg minden élethelyzetben. Példája az én lelkipásztori szolgálatról alkotott felfogásomat is alapvetően meghatározza.

Ugyanakkor igaz az is, hogy mi lelki alkatunknál és temperamentumunknál fogva nagyon sok mindenben különbözünk egymástól. A Szentírás szavaival élve, más lelki ajándékokat kaptunk Krisztustól Isten egyházának építésére. Éppen ezért én soha nem akartam édesapámat leutánozni, és soha nem akartam Faragó Tibor bőrébe bújni. Ha a gyülekezetbe újat hoztam, akkor azt nem a megreformálás szándéka, hanem ez a különbség okozta.

Más oldalról édesapám is a maga ereje és képességei szerint igyekezett a szolgálatát betölteni, és én is ezen vagyok, de miután a kor és a lehetőségeink mások, így más és más gyümölcsöket tudunk felmutatni.

Hogyan látod a gyülekezet változását ez alatt a 20 év alatt?

A 2000-es évek elején a gyülekezeti közösségünk stabilabb volt a mainál. Vasárnaponként 80-100-an voltunk, és nagyjából ugyanazok a testvérek jelentek meg az istentiszteleten. Ebből adódóan mindenki név szerint ismerte a másikat, és a templomunkat egy bensőséges, családi légkör jellemezte. Korosztályában a közösségnek nagyobb százaléka a 65 év felettiekhez tartozott, a

(folytatás a 4. oldalon)

(folytatás a 3. oldalról)

középkorúakból elvéve voltak, s az ifjúsági csoportunk megerősödéséből adódóan a serdülők és fiatal felnőttek képviseltették magukat még szép számban.

Mára a vasárnapi istentiszteleten megjelenők létszáma másfél-, kétszeresére gyarapodott. Ezzel a növekedéssel együtt sajnos elveszőben van a családi légkör. Az elmúlt években újra és újra indítványoztam, hogy a vasárnapi közösségünket az istentisztelet után marasztaljuk még egy kis beszélgetésre, hogy kiutat találjunk az elszemélytelenedésből. Eddig azonban ez a kezdeményezésem nem járt sikerrel.

A közösségünk korfája ugyanakkor kiegyensúlyozottabbá vált. Hálás vagyok az idős testvérekért, s a gyülekezetünkhöz való hűségüket példának tartom. De hálás vagyok azért is, hogy a magam fajta középkorúak is sokan vannak, és olyan jó, hogy a serdülők és a fiatal felnőttek is nagy számban ülnek a padokban.

Nemcsak létszámban növekedtünk, hanem a szolgálatainkban is. Sok száz hittanossal foglalkozunk heti rendszerességgel, évek óta harminc fő feletti konfirmandus csoportjaink vannak, s nagy örömünk van a két ifjúsági csoportunkban is. A felnőtteknek 3 bibliaórát, női és férfikört tartunk, a felnőtt konfirmálókat Keresztkérdések sorozatra várjuk, illetve, ha a járványhelyzet engedi, az énekkarunk is heti rendszerességgel találkozik. Emellett gyülekezetünknek két házaspárköre is van.

Jövő év szeptemberében az óvodánk megnyitásával szolgálatunkban ki fogunk lépni a templomunk falai közül, és az eddig is intenzív életünk egy újabb fokozatba fog kapcsolni. Ezeknek a köröknek és egyáltalán a gyülekezeti életünknek a mederben tartása rendkívül sok háttérszervezést igényel, ami nyilvánvalóan túlmutat a lelkipásztoron és további munkatársak – beosztott lelkész, hitoktatók, hivatali munkatárs, gyülekezeti önkéntesek – bevonását teszi szükségessé. Míg édesapám a lelki szolgálatot csak maga végezte, addig ma többen

szolgálunk egymás mellett, s nekem a munkatársaim koordinálása is feladatom.

Milyen terhek, feladatok, leküzdendő akadályok nyomják most a vállad?

Először is a múlt terheit emelném ki. Édesapám – miután a 80-as évek végén, 90-es évek elején sikeresen levezényelte a templomtornyunk és a taksonyi imaház építését (ez utóbbiban Gerő Imre presbiterünk és Szigeti Zoltán gondnokunk vállalta az oroslánrészt) – úgy elfáradt, hogy azon gondolkodott, hogy kéri az idő előtti nyugdíjazását. Mert az építkezés minden esetben rendkívül megterhelő. Az elmúlt 8 évben templomot építettünk, gyülekezeti házat alakítottunk ki és parókiát újítottunk fel. Ezeknek a munkáknak a fáradságát a mai napig nem sikerült kipihennem. A fizikai munkák pedig nem értek véget. Idén Református Egyházunk támogatásából meg tudtuk vásárolni a templomunk melletti, szomszédos ingatlant, aminek az előkertjéből parkolót, a házon belül pedig két szolgálati lakást alakítottunk ki. Párhuzamosan pedig az óvodánk építése és az óvoda intézményének megalakítása is rám terhelődik. Viccelődve azt is mondhatnám: ha ezeknek a végére érünk, én is szívesen nyugdíjaztatnám magam.

Más oldalról a gyülekezeti életünk feladatai úgy meg sokasodtak, hogy hárman sem győzzük a lelkeszi hivatalban. Nagyon fontos lenne a szervezeti struktúránkat újragondolva megoldani ezt a helyzetet.

Köszönöm a válaszokat. S köszönöm a gyülekezet nevében is azt az alázatot, mellyel szolgálatod végzed, s mely abban is megnyilvánult, ahogyan a jubileumi istentiszteleten a számvetés alapigéjéül ezt választottad: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.” (Galata 6:14)

Szadainé Somogyi Erika

Már csak 10 hónap ...

2022 szeptemberében megnyílik gyülekezetünk 150 férőhelyes, 6 csoportos óvodája. Az alábbi írásomban néhány fontos kérdést szeretnék tisztázni az intézményalapítással kapcsolatban.

Hogy kezdődött? A Dunaharaszti Református Gyülekezet aktív, szolgáló tagjai között az 1990-es évektől kezdve vannak óvónők. Először az ő szívükben fogalmazódott meg a református óvoda alapításának gondolata. Akkor még elérhetetlen álomnak tűnt ez, de a mag elvetődött a mi szívünkbe is. Rá 10 évre, a Hétszínvirág Óvoda Táncsics utcából való elköltözésekor felvetődött az intézmény átvételének lehetősége. Ez időben közösségünk a templomépítés feladataival volt megterhelve, ezért – ha fájó szívvel is, de – nem tettünk lépéseket az óvoda alapítására.

A Bibliában azt olvassuk: *“Mindennek megszabott ideje van, megvan az - Istentől elkészített - ideje minden dolognak az ég alatt.”* (Prédikátor 3.1) Ezt tapasztaltuk meg az óvodaalapítással kapcsolatban is, hiszen 2018-ban a Magyarországi Református Egyház azután írta ki az óvodaépítésre a pályázatot, hogy gyülekezetünk már felépítette templomát, és a környezetébe tartozó épületeit is korszerűsítette, s így felszabadultunk erre a szolgálatra. Másrészről az elmúlt évtizedekben a gyülekezetünkbe járó és hitüket gyakorló óvónők száma csak tovább gyarapodott, s így megalapozottá vált az a reménységünk, hogy az új óvodánk nemcsak a nevében lesz református keresztyén, hanem a szellemiségében is. Harmadrészt – és nem utolsósorban - városunk növekvő lakossága is indokoltá tette a

(folytatás az 5. oldalon)

(folytatás a 4. oldalról)

pályázatunk benyújtását. A magot, amit az Úr Isten a '90-es években a szívünkben elvetett, így keltette életre.

Miért éppen a temetővel szemben? Mikor Dr. Szalay László polgármester urat tájékoztattuk egyházunk óvodaépítési szándékáról, azzal a határozott kéréssel állt elő, hogy a tervezett 4 csoportos helyett egy nagyobb, 6 csoportos óvodát építsünk. A plusz két csoport költségét az önkormányzat a temetővel szemben levő 5.000 m²-es telek ajánlódékozásával kívánta ellensúlyozni. Tekintettel arra, hogy a telek környezetében hamarosan városunk új általános iskolája is felépül, és a terület intézményi besorolást fog kapni, továbbá, hogy a szomszédságában Haraszti egyik új építésű lakónegyede található, a felajánlást köszönettel elfogadtuk, és örömmel igyekszünk eleget tenni a még nagyobb igénynek.

Miért Kisharang Óvoda? Gyülekezetünk presbitériuma gyülekezetünk tagjait bevonva igyekezett az új, református óvodánk nevét megtalálni. 2020. március 4-én a beérkezett javaslatokat mérlegelve, végül a "Kiscsillag" és a "Kisharang" nevek közül az utóbbi mellett döntött.

A harangoknak évszázadok óta szimbolikus jelentősége van a keresztyénség életében. A harangszó figyelmeztetett az időpontokra, a bajra, elsiratta a halottakat s ugyanakkor alkalomról alkalomra kitartóan hívogatta és hívogatja ma is a híveket a templomba, Jézus Krisztus lábai elé. Ez utóbbi jelentést szeretnénk hangsúlyozni az óvodánkban.

Jézus Krisztus azt mondja: *"Engedjétek hozzám a kisgyermeket"* (Máté evangéliuma 19.14. vers). Ennek a felhívásnak szeretnénk eleget tenni. Azért imádkozunk, hogy a felépülő új intézményünk legyen olyan, mint egy kisharang, ami hűségesen Jézusra mutatva hívogatja a gyerekeket és családjaikat a Vele való élő közösségre.

Miért jó a gyülekezetünknek, ha óvodafenntartó közösséggé válik? Rossz ez a kérdésfelvetés! A szolgálat elsősorban nem arról szól, hogy miért jó ez nekem, hanem hogy miként tudnék Isten dicsőségére s mások javára élni. Ahogy igaz ez a személyes életünkben, úgy a gyülekezetünk közössége sem önmagáért létezik. *"A hit cselekedetek nélkül halott."* (Jakab 2.17) *"Igyekeztek a városnak jóllétén .. és könyörögtek érte az Úrnak, mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek."* (Jeremiás 29.7) Ezek a bibliai idézetek arra tanítanak, hogy a hitünket nem zárhatjuk be a templom falai közé, és nem korlátozhatjuk a vasárnapi istentiszteleteinkre. Társadalmi felelősségünk, hogy lehetőségeink szerint Krisztus Urunk gazdagságát továbbadva gazdagítsunk kicsiket és nagyokat. Jutalmunk, ha ezt tehetjük, s hiszem: ha őszinte szívvel, szolgálatként éljük meg az óvodaalapítást, akkor az végső soron áldássá lesz nemcsak szeretett városunk, hanem a gyülekezetünk számára is.

Kiket várunk az óvodába? A megszületendő óvodánk a városért lesz, ebből adódóan nemcsak a reformátusokat várjuk oda, hanem minden olyan gyermeket és családot, aki el tudja fogadni, hogy intézményünk a református keresztyén hitvallást és értékrendet a szeme előtt tartva igyekszik majd a mindennapi életét szervezni. Nem lehet kérdéses, hogy a beiratkozó gyerekekkel együtt fogunk imádkozni és a hittanórákon együtt fogunk odaülni Jézus Krisztus lábai elé, hogy - a hitoktatókon és lelkipásztorokon keresztül – Ő tanítson bennünket.

Hogyan tud a gyülekezet közössége kapcsolódni az óvodaépítéshez? Az intézményünk háttérét, mint alapító és fenntartó, gyülekezetünk hívatott biztosítani, ezért erre az óvodára mindannyian tekintsünk úgy, mint amit az Úr Isten ránk bízott feladatként. Az építkezés ideje alatt naponként imádkozzunk azért, hogy kellő körültekintéssel készüljön el az épület, és hogy a jövőben örömünk legyen benne és ne bosszankodásunk! Imádkozzunk a leendő munkatársaink kiválasztásáért! Alapvetően fontos, hogy mindannyian Istentől elhívatott emberek legyenek. Imádkozzunk erőért és bölcsességért, hogy a jelenlegi tengernyi feladat ne öröljön fel bennünket, akikre most különösen is sok teher nehezedik! Imádkozzunk munkatársakért és több szolgálatkészségért, mert most is igaz, hogy *"az aratni való sok, de a munkás kevés."* (Mt, 9.37) És imádkozzunk a gyülekezetünkért, hogy fel tudjunk nőni ehhez a nagyobb feladathoz!

Az imádság mellett pedig a szolgálatkészségben is legyünk fáradhatatlanok! Kérem, hogy óvodánk hírét adjuk tovább környezetünkben. Várjuk a leendő munkatársaink és óvodásaink jelentkezését az alábbi e-mail-címen:

dunaharaszti.kisharang.refovi@gmail.com

Az idő előre haladtával szükségünk lesz egyéb segítségre is. Jelenleg az óvoda honlapját szeretnénk elkészíteni, s a környezetünk tájékoztatásához keressük azokat a testvéreket, akiknek erre van tehetségük.

Hol lehet további információkat találni a leendő intézményünkről? A Dunaharaszti Kisharang Református Óvoda facebook oldalán lehet az aktuális híreinkről értesülni.

Faragó Csaba lelkipásztor

Elsősorban Krisztust követő, református ember vagyok, és emellett vagyok lelkipásztor



Szüleim nem voltak vallásosak, nem voltak aktív tagjai egyik gyülekezetnek sem. Mégis fontosnak tartották – főként édesanyám –, hogy már óvodás koromban is részesüljek hitoktatásban. Biztosan úgy gondolta: ártani nem árt. Olyannyira

nem ártott, hogy habár klasszikus értelemben vett „megtérésélménnyel” nem rendelkezem, mégis az óvodás hittanokhoz kötöm az Úr Jézussal való kapcsolatomban kezdetét.

Kiskoromban nagyon féltem a haláltól. Attól is, hogy én meghalok, és attól is, hogy ha valamelyik közeli családtagomat veszem el. Az alábbi történet talán 5-6 éves koromban eshetett meg:

Az ovis hittanórán a húsvéti hét történéseit vettük, azon belül is nagypénteket, Jézus Krisztus kereszthalálát. Illusztrációként a hittanoktatónk egy nagyon színes és realiztikus könyvet mutatott fel, ami - finoman fogalmazva is - nem egy gyermeki szívnek kedves módon ábrázolta az aznapi eseményeket. A látványtól bepánikoltam, az asztal alá bújtam és sírni kezdtem. Sírtam, mert azt a Jézust, akiről oly sok mindent tanultam, aki oly sok csodát tett, és aki olyan közel került a szívemhez, el kellett, hogy vesszüm.

Hálát adok, hogy nem így ért véget a történet. A hittanoktató néni odajött hozzám, vigasztalni kezdett és azt mondta, hogy még nincs vége a történetnek. Akkor tudtam meg, hogy Jézus harmadnap feltámadt és legyőzte a halált. Ez számomra felszabadító erővel hatott és nagy befolyással volt az életemre: Jézus feltámadásával, az én halállal kapcsolatos félelmeim is megszűntek. Megtanultam, hogy van bűnbocsánat, hogy Jézussal mindent újra lehet kezdeni, és hogy a vele való kapcsolat egyre jobb és jobb dolgokat nyit meg számomra.

Ezek a tanulságok végigkísérték engem életem minden fontos pillanatában. Ezek után nem volt kérdés számomra, hogy a Megváltó Krisztust fogom követni egész életemben. Így jártam el gyülekezeti hittanokra, konfirmációs előkészületi alkalmakra, majd becsatlakoztam az ifjúsági alkalmakra is.

Mindeközben továbbra is

Sárbogárdon éltem és növekedtem édesanyám és nagyszüleim gondoskodó szeretete alatt, jártam ki először az általános iskolát, később a gimnáziumot, és próbáltam megválaszolni a nagybetűs kérdést: Mi leszek, ha nagy leszek?

Sokáig érdekelt a történelmi pálya, különösen is a hadtörténelem. Emellett nagyon érdekelték a bibliai történetek is. Gimnázium vége felé komoly mérlegelések, elmélkedések, gondolkodások után döntöttem el, hogy vagy a történelmi, vagy a lelkészi pályát fogom választani.

A budapesti Teológia alkalmassági vizsgáján azonban megijedtem, látva azt, hogy másoknak nemcsak „klasszikus” megtérésélményeik vannak, hanem elhívástörténeteik is, miközben én szimplán azért mentem el, mert sokkal jobb lehetőségekkel kecsegtetett, mint egy másik szakma. Úgy éreztem, mintha engedély nélkül lennék ott, nem kérdeztem meg Istent arról, hogy milyen sorsot szán nekem. Talán életemben először mondtam olyan imát aznap este, amelyben nem kértem semmit az én Uramtól, hanem azt mondtam neki: legyen meg a Te akaratod. Bármerre is vezet engem, őt mindig is szeretni fogom, és nem fogom abbahagyni sem a Biblia olvasását, sem pedig a történelem tanulmányozását. Isten pedig döntött: alkalmassá nyilvánítottak.

Csak a teológiai éveim alatt döbbsentem rá életem tanulmányozása során, hogy Isten kezdettől fogva erre az útra akart vezetni. Ezért alakult úgy az életem, ahogy alakult, ezért éltem át sok megpróbáltatást, gyarapítottam ismereteimet – hogy az Ő dicsőségét hirdessem, és szolgálja legyek az egyháznak és annak a gyülekezetnek, ahova engem Isten vezet. Lelkipásztori szolgálatom során az alábbi ige lebegett a szemem előtt: *„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”* (Jn 8,31b-32)

Fontos számomra az Igazság megelégedése, a bibliai történetek mögötti összefüggések, üzenetek felkutatása és megértése – nemcsak azért, hogy én magam gyönyörködjek ebben, hanem azért is, hogy másoknak ezeket az igazságokat, mint igazgyöngyöket a tenger mélyéről felhozzam és



odaadjam azoknak, akiknek szükségük van erre.

Ugyanakkor a teológiában töltött 6 év során újra és újra meg kellett tanulnom, hogy elsősorban Krisztust követő, református ember vagyok, és emellett vagyok én református lelkipásztor. Éppen ezért fontos, hogy még a szolgálat közben is megőrizsem emberségemet, személyiségjegyeimet, hiszen Isten ezeket felhasználva akarja, hogy Őt szolgáljam.

Éppen ezért Istennek hála, hogy továbbra is megőrizte bennem a történelem szeretetét, valamint a nyitottságomat a világunkat érintő fontos kérdések elemzésére. Ezen kívül sokat olvasok, és néha filmeket és sorozatokat nézek. Szoktam kosárlabdázni, vagy pingpongozni – külön örömhír, hogy a gyülekezeti teremben található egy pingpong-asztal, így végre több lehetőségem lesz sportolni is egy kicsit.

Bereczk Dávid beosztott lelkipásztor

Az élet nagyszerű – az élet törékeny – az életünk Isten tenyerén

Amikor egészségesek vagyunk, akkor olyan természetes számunkra, hogy erőfeszítéssel, akarattal, kitartással, odaszánással, életbátorsággal messzire jutunk, növekszünk, halad az életünk. Elégedettek vagyunk, hálásak, s ilyenkor öröm tölt el, remény él bennünk. Sokan mindezért hálát is adunk Istennek a jóért.

De az élet végtelenül törékeny! Mi történik velünk, ha valami nagy szomorúság, veszteség ér, vagy súlyosan megbetegszünk? Akkor minden összeomlik, akkor összetörik bennünk a remény, a hála, s mindaz, ami eddig tartást adott? Hová lesz Isten, akiben annyira bízunk, akinek IGEN-t mondtunk? Már nincs jelen, a háttérbe vonult?

Az életünk során ajándék – ajándéknak hiszem –, ha megtapasztalhatjuk a törékenységenket is. Azt, hogy az élet nem magától értetődő, hogy mennyire esendők tudunk lenni, hogy titok az idő, amit kaptunk, amivel gazdálkodhatunk, s hogy egyedül Isten titka, mikor látja teljesnek, „betelt életnek” az életünket!

A nagyobbik lányom keresztapja a negyvenes éveiben daganatos beteg lett. Felesége s két fia van. Emlékszem, sokszor ott ültem a klinikán az ágya mellett; a kórterem pici ablakán a nyári szellő rezegtette a zöld faleveleket, mint a kinti élet apró reménységét. A barátunk ágya néhány hét múlva üres lett, ő átment a látható világból a láthatatlanba.

Három hónappal később tüdőembóliát kaptam, s „csak” egy nagyon lelkiismeretes orvoson múlt, hogy megéltem a másnapot! Éjszaka volt, s arra eszméltem, hogy a klinikán ugyanabban a kórteremben, ugyanabban az ágyban fekszem, mint Pali, a barátunk. Néztem ugyanazokat a már sárga leveleket napokig mozdulatlanul, s csak a gondolataim jártak, s imádkozni tudtam. A második héten a Bibliámból olvastam egy ígét, ami éppen a szemem elé került: „erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal, a hitben való növekedésetekre és örömtökre...” / Filippi 1:25/ Ekkor megértettem, hogy életben maradok! A négy gyermekünk még nagyon kicsi volt. Emlékszem, hogy Isten szeretete nagyon közel volt hozzám, tudtam, hogy meggyógyulok. Igazi küzdelem volt bennem, hogy miért én és miért nem Pali? Ez a kérdés mindvégig titok marad! Én további lehetőséget kaptam

új céllal, feladattal, s Isten tenyerén éreztem magam! Semmiért nem cserélném fel ezt a megtapasztalást!

Nem mindig van ilyen kimenetele egy betegségnek. Sejtettem a pandémia kezdetén, hogy különösen veszélyeztetett vagyok, mivel a tudóm nem volt már egészséges. Sokszor imádkoztam, hogy őrizzen meg Isten, kaphassak időben oltást, de a pedagógusok beoltása még késlekedett. Ez év elején azt vettem észre, hogy az egyik kedvenc ígémet nap mint nap elmondom magamban, s a végén ki is írtam az íróasztalomra. Így szólt: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” / Róma 8:38 /. Ez az ige végtelen békességet adott! Semmi nem történhet velem, ami elválaszthatna az Isten szeretetétől! Egy tágas tér nyílt meg bennem, egy olyan biztonság, ami túlmutat a jelen veszedelmén, s túlmutat ezen az életen. Nemsokára súlyos tüdőgyulladással kórházba kerültem; egy hétig oxigént kaptam, s nagyon rossz állapotban voltam. Azt a gondoskodást, ami körülvett, nem felejttem el! A mellettem lévő ágyon fekvő asszony naponta mosott rám, a nővérek és orvosok mindent megtettek, a gyermekeimtől és a férjemtől gyönyörű leveleket kaptam, s tudtam, hogy a gyülekezet és sokan imádkoznak értem. ..És meg voltam győződve, hogy semmi el nem választhat az Isten szeretetétől! Semmi! Sem itt, sem odaát! Egészen körül vagyok véve, oltalom alatt állok! Ahogy átgondoltam az életemet, úgy éreztem, hogy teljes, hogy annyi mindent megkaptam, megéltem. Úgy éreztem, hogy Jézus ott ül az ágyam szélén, s én hálát adtam mindenért! Senkivel nem cserélném el ezeket a napokat!

A törékenységenket megtapasztalása tovább emeli a tekintetünket önmagunkról, a körülményeinkről Istenre, akihez tartozunk. Segít abban, hogy mindent, ami vagyunk és mindent, amink van, színtiszta ajándéknak éljük meg, mely hálára készítet még akkor is, ha a betegségnek maradnak testi nyomai.

Draskóczy Ildikó

Mátraházi élménybeszámoló

Októberben ellátogathattunk a mátraházi Református Üdülőbe. Ezt a hétvégét egy igével nyitottuk, ami gyakran visszatért az alkalmak során: *“Mindен féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld 4, 23)*

A szív dolgaival foglalkoztunk. Hajlamosak vagyunk megkeményíteni a szívünket, amin egyedül nem tudunk változtatni, de Isten hív minket olyan erősen, hogy azt már, ha akarnánk, sem tudnánk kikerülni. És ez a kemény kő elkezd megpuhulni. Persze ezeknek az időszakoknak egyszer vége szakad. Újra elcsüggedhetünk, és az érző szív ismét megváltozik. Keressük az Istennel való kapcsolatot akkor is, mikor nem érezzük az Ő hívását!

Az alkalmakon kívül túráztunk is az őszi erdőben, táncoltunk egy jót Apollónia segítségével, számháborúztunk, ahol kidolgoztuk életünk egyik legjobb stratégiáját. Balázs és Zsolt szabadulószerzőt készítettek, de persze a különböző közösségi játékokat sem hanyagoltuk el.

Úgy gondolom, kellően fáradtan, de lelkileg feltöltődve tértünk vissza Dunaharasztra.

Kis Boglárka

-- -- -- -- --

A különböző ifjúsági hétvégék mindig nagyon sokat adnak az ember hitbeli és pihenéses életében: az ifis táboroktól a REFISZ-en át egészen Mátraházáig. Mind-mind feltölti az embert testileg, lelkileg. Engem legalábbis általánosságban véve feltöltöttek. Így volt ez a mostani mátraházi hétvégénkkel is.

Az odaút – hála Istennek – sima és békés volt. Már a kocsiiban is érezhető volt a nagyszerű hangulat, fontosabbnál fontosabb témákat beszéltünk meg utazótársaimmal. Az időjárás kellemesen hideg volt, kabátban pont jól éreztük magunkat. Kint is, bent is jó volt az idő.

A hétvégénket egy közös vacsorával kezdtük. Mátraházához méltóan nagyon finomak voltak az ételek, finnyásabb természetem ellenére nagyon jóllaktam az egész hétvégén. Na persze nem ez volt a legfontosabb a hétvégében, de azért ez is fontos.

A témánk, amiről beszéltünk, a szív volt. Csaba bácsi és Dávid tiszteletes remekül dolgozták fel a témát, sok új dolgot tanultunk. “Aranymondásokat” is tanultunk, és bár a memóriám nem az igazi, biztos vagyok benne, hogy sokan megtanulták – akár ott, akár otthon – eze-

ket az aranymondásokat. Az igei alkalmak nem voltak túlságosan hosszúak, de rövidek se, pont jól lettek eltalálva. A lelkész urak remekül adták át a mai fiataloknak Isten szavát és mondanivalóját, érthetően, mégis a tartalom elvesztése nélkül. Hála legyen ezért is Istennek!

Az éneklés is remek volt, nagyon szép énekeket énekelünk, ezzel is dicsőítve Istent. A visszatérő, eddig is énekelte énekek mellett új énekeket is tanultunk. Táncház is volt, azon azonban nem vettem részt, szóval tartalmi élménybeszámolót nem tudok róla megfogalmazni, de biztos vagyok benne, hogy jó volt.

A hétvégének a velejárója a túrázás, illetve a számháború. Új túraútvonalon mentünk, jó volt ez a kis frissítés, eddig ugyanis mindig ugyanazon az útvonalon mentünk. Sok állatot nem láttunk, talán azért, mert néhányan egészen hamisan, viszont annál buzgóbban végigénekeltek az utat.

A számháborút különös atmoszféra járta át. Pont október 23-án játszottuk, ezen a napon meg is emlékezünk azokról, akik életüket adták Magyarország szabadságáért. Ennek fényében különösen is fel voltam tűzelve, hogy az elmúlt 6 éves számháborús karrierem után megszerezem az első telitalálatot. Hát, sajnos

nem sikerült, de az eddigi, kilövős számháborút átvette a taktikus számháború, amiben élvezet volt részt venni.

Csoportbeszélgetés is volt, az ifis csoportokra szétbontva. Tehát volt külön csoport a Haribo ifiseknek, a Csipkebokor ifiseknek és a konfirmandusoknak is. A konfirmandusoknak egy leendő szolgáló és én tarthatuk meg a csoportbeszél-

getést. Jó volt a fiatalokat megismerni, örülök, hogy nem kínos csöndben tudtunk együtt lenni, hanem beszélgethettünk a témáról.

A Játékbáráng Zrt. (ez egy új alkalmatípusnak a megnevezése) pedig szabadulószerzőt csinált, ebben segíthettem én magam is. Nagyon jó hangulat volt bent, nem túl nehéz, de nem is könnyű volt a kijutás.

A hétvége egyetlen negatívuma pedig eltörpül a jók mellett.

Összességében érezhető volt, hogy a hétvégén ott volt Isten és az Ő áldása. Remek hangulat volt a hétvégén, telve minőségi idővel, istentiszteletekkel, játékokkal, szórakozással, bizonyágtétellel. Már várom a következő alkalmat, amikor megyünk Mátraházára.

Papp Balázs



Hamarosan elkészül a parkoló



Isten segítségével az idei évben is folytatódott gyülekezetünk lelki és fizikai épülése. Gyülekezetünk folyamatosan gyarapszik, egyre többen jönnek templomunkba. Ez a tény az örömek mellett feladatokat is ró ránk: régóta problémát okoz az autóval érkezők parkolása. Az utcán a lehetőségek korlátozottak. Vasárnap az iskolaudvar megnyitása valamelyest enyhít ezen a problémán, de a hétközi alkalmak esetén még nem megoldott a parkolás.

Az egyházkerület támogatásával sikerült megvásárolnunk a templommal szomszédos ingatlant, melynek előkertjét parkolóvá alakítva próbálunk enyhíteni az utca zsúfoltságán. Az építési bizottság javaslata alapján az udvarban 9 parkoló, illetve egy 14 kerékpár számára elegendő kerékpártároló kerül kialakításra. Törekedtünk az egységes utcaképre, ezért az utcafronton a templom előtti térrel megegyező kerítés és térburkolat

készül. Az így kialakított területen további 2 autó elhelyezésére nyílik lehetőség.

A tényleges munkálatokat szeptember 11-én egy közmunkanap keretében kezdtük meg, amelyre több mint 25 férfi testvérünk jelentkezett. A munkák során sikerült előkészítenünk a területet. Eszerint megtörtént:

- az udvaron álló előregedett fák, bokrok kivágása és elszállítása
- a tervezett parkoló alatt futó vízvezeték cseréje,
- az udvaron álló garázs bontása,
- az épület mögötti udvar rendezése,
- a templomkert rendezése.

A napot kellemesen elfáradva, közös ebéddel zártuk.

A térburkolat elkészítésére több ajánlatot kértünk, a kivitelezőt az összességében legkedvezőbb ajánlat alapján választottuk ki. A munkák folyamatosan zajlanak, az előzetes tervek szerint december 15-e körül a kerítés és a térkő burkolat már teljesen készen lesz.

A parkoló kialakításával párhuzamosan a telken lévő ház átalakítása is megkezdődött. A presbitérium döntése alapján a házat két külön bejáratú lakássá alakítjuk. Egy kisebb, 1 szoba összkomfortos és egy 3 szoba összkomfortos rész kerül kialakításra. A lakások így alkalmassak lesznek 6. éves teológus, illetve az épülő óvoda óvónői számára szolgálati lakásnak.

A parkoló építése és a ház átalakítása nem valósulhatott volna meg a Dunaharaszti Önkormányzat és a gyülekezeti tagjaink adománya nélkül. Köszönjük a lelki és anyagi támogatást!

Kemény Mátyás

A templomtakarítás szolgálata

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” Fil 2,13

Az ember hajlamos bizonyos dolgokat – afféle felszínes megközelítésből eredően – természetesnek és magától értetődőnek venni, holott, ha mélyebben rátekintünk a körülöttünk lévő dolgokra, akkor bizony nem juthatunk más következtetésre, mint arra, hogy az olajozott működés mögött minden esetben ott áll az emberi erőfeszítés, az áldozatos, odaszánt munka, a cselekvés. A templomunkkal, mint gyülekezeti közösségünk lelki otthonával kapcsolatosan is belefuthatunk ebbe a téves megközelítésbe, vagyis, hogy a templom külső és belső tereinek a rendezettsége, tisztasága amolyan magától értetődő dolog; pedig közel sem az.

Az elmúlt évek során volt néhány testvér a gyülekezetben, akik heti rendszerességgel, – mindaddig, amíg csak tudták végezni ezt a szolgálatot – kitartóan azon munkálkodtak, hogy a templomon belüli helyiségek, valamint a templomhoz tartozó külső terek tiszták és rendezettek legyenek. Hála és köszönet illeti őket a megtett fáradozásaiért.

Azonban egy élő gyülekezet esetében talán az a legideálisabb helyzet, ha a feladatok elvégzésében minél több közösségi tag részt vállal, ezzel is kifejezésre juttatva az összetartozást, illetve az azonos cél felé haladást. Hiszen ki ne tapasztalta volna már meg élete során azt a felemelő érzést, amelyet akkor érezhetünk, amikor energiát, időt nem sajnálva, a bennünk rejlő tettekkészséget egy nemes cél érdekében – más emberekkel összefogva, egyetértésben – mozgósítunk. Sok örömet és áldást rejt magában egy-egy ilyen helyzet vagy aktivitás. Jelen van benne nemcsak a közösséghez tartozás élményéből fakadó öröm, hanem többek között az a jóleső érzés is, mely rendszerint

(folytatás a 10. oldalon)

(folytatás a 9. oldalról)

akkor tölt el bennünket, amikor konkrétan látjuk, tapasztaljuk a sikeresen elvégzett munka eredményét, a pozitív változást, az értékteremtést. Úgy vélem, a templom takarításának szolgálata is éppen egy ilyen aktivitás a sok egyéb szolgálat között, az pedig a non plus ultra kategória, hogy a cselekvő tettekeszségünket Isten és embertársaink szolgálatába állíthatjuk az Úr dicsőségére.

Szeptember óta már összességében több, mint 20 fő kapcsolódott be a rendszeres takarítási munkálatokba, és azt gondolom, hogy akik benne vannak ebben a szolgálatban, megtapasztalhatják az említett örömeket és áldásokat. Adni jó!

Az Úr áldása maradjon továbbra is mindazokon a szolgálatokon, amelyek a gyülekezet közösségében megvalósulnak!

Kemény Veronika

Wass Albert

Az elfeledett karácsony szellemében...

(részlet)

Ideje, hogy emlékezzünk: Karácsony nem Santa Claus, nem színes papírba csomagolt ajándék, cicomás bolti kirakat, arany, ezüst és gyémánt csillogását utánzó olcsó festék és üveg. Karácsony még csak nem is a karácsonyfa, a maga plasztik-fenyőivel, sziporkázó villanygyertyáival, aranyzsinóron csüngő angyalaival. Mindez a valóságban nem egyéb, mint egy emlékezés, amit aprópénzre váltott föld idő során az emberiség kalmárszellemben mindenben hasznot kereső praktikuma.

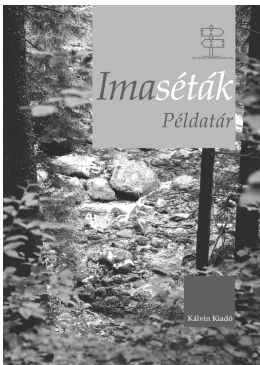
Karácsony az Úr Jézus születésének napja. Egy új világnézet, egy új filozófia elindulásának napja, mely a múlt tanáival szemben meghirdette a szeretetet, mint gyógyító, jóvá tevő, sikerre vezető és boldogságot biztosító isteni erőt.

Szinte kétezer esztendő eltelt azóta, de az emberiség állásfoglalása a szeretet tanáival szemben vajmi keveset változott. Templomok épültek ugyan a szeretet vallásának tiszteletére, s a civilizált világ urai illedelemből el-eljárnak ezekbe a templomokba. De tetteik fölött továbbra is a gyűlölet uralkodik, akárcsak a kőkorszak idején. Gyűlölet melléktermékei: félelem, irigység, bizalmatlanság, elfogultság, káröröm, önzés, gonoszság kötözik gúzsba az emberiség lelkét, bénítják tehetetlenné a jó szándékok csíráját, s kényszerítik rabszolgaságba az emberek millióit.

Addig nem lesz békesség ezen a földön, amíg a szeretet uralma el nem érkezik. Addig nem lesz igazság, boldogság, megelégedés ezen a földön, amíg az emberi cselekvés legfőbb mozgatóereje nem a szeretet. Mert a szeretet az egyetlen pozitív energiaforrás ezen a világon, mely jóvá tudja változtatni a rosszat, igazsággá az igazságtalanságot, békességgé a háborúságot és szabadsággá a rabságot. S a karácsony célja az, hogy erre emlékeztessen.

Mi, egyébként, a magunk kis erejéből nem sokat tehetünk a világ megváltoztatására, ez igaz. De meggyújthatunk egy kicsi gyertyalángocskát, a magunk emberségének lángját a gyűlöletnek, elfogultságnak, irigységnek, közömböségnek ebben a szénfekete éjszakájában. Kicsike tért világít meg csupán egyetlen pislogó lángocska ebben a szörnyűségesen nagy sötétségben. De itt egy fénypont és amott egy fénypont s oda túl egy harmadik meg egy negyedik; mégiscsak jelt ad arról, hogy emberek vagyunk, hogy a sötétség mélyén emberek is élnek, s hogy nincs veszve még minden. Hogy rajtunk embereken múlik csupán: meggyújtjuk-e valamennyien a lelkünkben várakozó szeretet lángját vagy nem. Hogy a sötétség, mely körülvesz, az embertelen hideg, mely lefagyasztja gyermekeink arcáról a mosolyt, nem emberfeletti titokzatos hatalom reánk erőszakolt büntetése, hanem mindössze az emberi lélek fényének hiánya. A te hiányosságod, az én hiányosságom, valamennyiünk hiányossága. (...)

Könyvajánló



Miskolczi Enikő (szerk.)
Imaséták. Példatár

Különleges és egyre népszerűbb formája a vezetett imádságoknak az imaséta. Ezek gyülekezeti táborokban, csendesnapokon, egyházi rendezvényeken az Istennel való beszélgetésre kínálnak alkalmat. A résztvevők az állomásokon igék, idézetek, egyszerű, de mély gyakorlatok segítségével merülhetnek el az imádságban. Ez a válogatás 23 imaséta leírását és a megvalósításukhoz szükséges instrukciókat tartalmazza. Vannak egyedül járható és csoportok számára készített imaösvények, az egyik házaspároknak, a másik családoknak szól, de lelkészek és munkatársi közösségek lelki épülésére valót is találunk közöttük.

(A könyvkiadó ajánlása – Kálvin Kiadó, 2021)



Bagdy Emőke

Elmondani a világot, amelyben élek...

A könyv Bagdy Emőke nyolcvanadik születésnapja alkalmából jelenik meg. A szerző a tőle megszokott igényességgel szól arról, hogy mit kell magunk mögött hagyni, és mit viszünk magunkkal tovább mindabból, amit az előző századok emberi sorsunk, történelmünk évgyűrűibe véstek.

(A könyvkiadó ajánlása – Mojzer Kiadó, 2021)

A Dunaharaszti Református Egyházközség 2021-es anyakönyvi adatai

Megkereszteltek

- Árdánházy Ábel András
- Árdánházy Bendegúz Pál
- Balogh Zsófi Anna
- Bolla Marcell Mihály
- Bolla Zsombor Kálmán
- Demeter Tímea
- Dobos Leon
- Gaál Eliza
- Gál Csaba Krisztián
- Hadik Zselyke
- Jaskó Szonja Lola
- Kovács Hédi
- László Karolina
- László Szabolcs
- Mihalik Martin László
- Nádai-Nagy Natália
- Oláh Panna
- Patkó Polla
- Perza Benjámín
- Perza Jázmin
- Perza Szabaszián
- Reich Ramóna
- Sándor Blanka
- Sipos-Baranyi Milla
- Szilágyi Szonja
- Vigi Tamara

Konfirmáltak

- Bánrévi Tamás
- Bende Bátor
- Bernáth Levente
- Bogdán Zsófia
- Fitori Zsófia
- Kemény Anna
- Kis Boglárka Emese
- Kis Gergely Jenő
- Kokas Marcell
- Nádai-Nagy Natália
- Nyilas Bence

- Perza Jázmin
- Perza Szabaszián
- Porga Benedek Zsolt
- Somogyi Anna

Házasságot kötöttek

- Galambos Imre és Kuris Anita
- Igyártó Róbert és Rideg Anikó
- Somsák Tamás és Stefán Viktória

Elhunytak

- Bende Ilona (80)
- Büti Mihályné sz. Pinczel Rozália (96)
- Diószegi Julianna (82)
- Egri Zoltánné sz. Torma Katalin (61)
- Elek András (82)
- Ender Pálné sz. Lehotay Jolán (88)
- Farkas Ferenc Tamás (54)
- ifj. Lókucza Sándor (35)
- Kalász Gyuláné sz. Szabó Julianna (91)
- Kazai Károly (90)
- Kazinczy Ferencné sz. Farkas Borbála (78)
- Kovács Jánosné sz. Duleba Irén (69)
- Kozma Imréné sz. Lucskai Emma (73)
- Krasnyánszki Lászlóné sz. Petrás Ibolya Terézia (75)
- Mézes Tiborné sz. Hegedűs Zsuzsa (69)
- Németh Annamária (31)
- Paládi Béla (78)
- Papp Ernő (85)
- Schmidt Károly (80)
- Schreiner Lajosné sz. Barna Mária (78)
- Sós Kálmán (62)
- Szabó László (83)
- Szentgyörgyi Csaba Béla (72)
- Tacsai Antalné, sz. Kovács Terézia Mária (89)
- Tari Ferencné sz. Faránki Marcella (83)
- Tarnai Istvánné sz. Csehi Mária (90)
- Tóth István (81)
- Vargáné Szabó Julianna (58)

Karácsonyi ünnepkör alkalmai:

o December 19. Advent 4. vasárnapja

9.00 Istentisztelet – 11.00 Istentisztelet- Rákóczi hittanosok – 15.00 Idősek karácsonya

o December 24. Szenteste

16.00 Szentesti áhítat

o December 25. Karácsony 1. napja

9.00 Úrvacsorás istentisztelet – 11.00 Úrvacsorás istentisztelet

o December 26. Karácsony 2. napja

9.00 Úrvacsorás istentisztelet

o December 31. Óév

17.00 Óévi istentisztelet

o Január 1. Újév

11.00 Újévi istentisztelet

o Január 2.

9.00 Úrvacsorás istentisztelet

Szabolcska Mihály:

Adventi ének

Szállj, szállj magasra, szíveink reménye

Vezess el minket Jézusunk elébe,

Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:

Szent biztatással.

Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,

Vidám szivárványt sző a borulatra;

Igéje napfény, az ragyog felettünk,

Mit félne lelkünk?

Óh, jó az Isten, a mi sziklavarunk,

Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.

Az ígéretnek földjére érkezünk,

Jézus az nekünk.

Ő lesz a váltság élet-birodalma;

Változz' öröme szívének aggodalma.

Az elhagyottnak lesz már pártfogója,

Oltalmazója!

S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,

Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,

A szeretetnek fényes napja jó fel

Idvezítőnkkel!

Szállj hát magasra, szíveink reménye,

Vezess el minket Jézusunk elébe,

Elsírni könnyünk' édes örömeinkben,

Szeretetünkben!



Dunaharaszti
Kisharang
Református
Óvoda

„Ha valaki szolgál, úgy szolgáljon,
mint aki azt Istentől kapott erővel végzi” (1. Pt. 4.11)

ÁLLÁS AJÁNLAT

Szeretettel várjuk leendő munkatársaink

- óvónők
- dadusok
- pedagógiai asszisztensek és
- óvodatitkár

jelentkezését, akik szívesen dolgoznának a 2022 szeptemberében induló református óvodánkban.

A jelentkezéshez fényképes önéletrajzot és egy rövid bemutatkozást kérünk eljuttatni óvodánk

e-mail-címére:

dunaharaszti.kisharang.refovi@gmail.com



Dunaharaszti
Kisharang
Református
Óvoda

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon,
még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld. 22,6)

Óvodai jelentkezés

Szeretettel várjuk a gyerekek előzetes jelentkezését
a 2022 szeptemberében induló

Dunaharaszti Kisharang Református Óvodánkba!

Óvodánk nyitott mindazok felé, akik elfogadják

intézményünk keresztyén szellemiségét.

A jelentkezési lapot megtalálják

Facebook oldalunkon.

Az előzetes jelentkezés határideje február 28.

A kitöltött jelentkezési lapokat kérjük, juttassák el a

dunaharaszti.kisharang.refovi@gmail.com

e-mail-címre.

Dunaharaszti Református Templom

Rákóczi út 21.

Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)

Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész

Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi

Tördelés, grafika: Csáky István